

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady jednolitości prawnej, jako że Francja znajduje się w sytuacji ściśle podobnej do sytuacji panującej na Słowacji, w odniesieniu do której Sąd orzekł, że „w świetle celu zarobkowego, do osiągnięcia którego dążą zakłady ubezpieczeń zdrowotnych, oraz istnienia silnej konkurencji w odniesieniu do jakości i oferty usług działalność polegająca na zapewnieniu obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego na Słowacji ma charakter gospodarczy” (wyrok z dnia 5 lutego 2018 r., *Dôvera zdravotná poisťovňa/Commission*, T-216/15, niepublikowany, EU: T:2018:64, pkt 68). Zdaniem strony skarżącej nie można orzec inaczej w odniesieniu do Francji.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2018 r. – Hamas / Rada

(Sprawa T-308/18)

(2018/C 259/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Hamas (Doha, Katar) (przedstawiciel: adwokat L. Glock)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/475 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu, i uchylenia decyzji (WPZiB) 2017/1426 (Dz.U. 2018, L 79, s. 26);
 - stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/468 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1420 (Dz.U. 2018, L 79, s. 7);
- w zakresie, w jakim akty te dotyczą Hamasu, w tym Hamas-Izz al-Din al-Qassem;
- obciążenie Rady kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
2. Zarzut drugi dotyczący błędów popełnionych przez Radę w zakresie prawdziwości zarzucanych skarżącej okoliczności faktycznych.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędu w ocenie popełnionego przez Radę w odniesieniu do terrorystycznego charakteru organizacji Hamas.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady nieingerencji.
5. Zarzut piąty dotyczący niewystarczającego uwzględnienia rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu.

6. Zarzut szósty dotyczący obowiązku uzasadnienia.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2018 r. – EPSU i Willem Goudriaan / Komisja

(Sprawa T-310/18)

(2018/C 259/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Federation of Public Service Unions (Europejska federacja związków zawodowych służby publicznej, EPSU) (Bruksela, Belgium) i Jan Willem Goudriaan (Bruksela) (przedstawiciele: R. Arthur, Solicitor, i R. Palmer, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 5 marca 2018 r. w sprawie nieprzedstawienia Radzie wniosku, aby porozumienie z partnerami społecznymi UE z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie prawa do informacji i konsultacji dla urzędników służby cywilnej i pracowników administracji rządowej szczebla centralnego, zawarte na podstawie art. 155 ust. 1 TFUE zostało wdrożone przez dyrektywę w drodze decyzji Rady na podstawie art. 155 ust. 2 TFUE;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja była aktem przyjętym z naruszeniem art. 155 ust. 2 TFUE. Komisja nie miała uprawnień do odmowy przedstawienia wniosku, aby Rada wdrożyła porozumienie w drodze decyzji Rady, w braku sprzeciwu ani wobec reprezentatywnego statusu stron porozumienia, ani wobec zgodności z prawem porozumienia.
 - Skarżący twierdzą, że decyzja Komisji, aby nie przedstawiać Radzie wniosku w sprawie wdrożenia porozumienia w drodze decyzji Rady, narusza art. 155 ust. 2 TFUE, a także jest sprzeczna z wymogiem poszanowania autonomii partnerów społecznych, zgodnie z art. w art. 152 TFUE.
 - Skarżący twierdzą również, że Komisja miała obowiązek przedstawić Radzie wniosek, o ile nie przedstawiła ona uzasadnionej podstawy do stwierdzenia, że partnerzy społeczni, którzy byli stronami porozumienia, nie byli wystarczająco reprezentatywni, lub że porozumienie nie było zgodne z prawem.
 - Skarżący utrzymują ponadto, że Komisja dokonała oceny stosowności umowy, która nie należy do jej kompetencji.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu oczywistych błędów i błędnego uzasadnienia.
 - Skarżący argumentują, że podstawy, na które powołuje się Komisja w zaskarżonej decyzji, nie były w stanie uzasadnić odmowy przedstawienia Radzie wniosku o przyjęcie porozumienia
 - Skarżący twierdzą również, że jedynym powodem, który mógłby uzasadniać odmowę, byłby uzasadniony sprzeciw wobec reprezentatywności partnerów społecznych lub zgodności z prawem decyzji Rady w sprawie wykonania porozumienia jako dyrektywy.